

ukázka ze 4. dějství hry Divoká kachna

(Dveřmi z chodby vejde udýchaná a veselá Hedvika v kabátu.)

GINA: Ty už jsi zpátky?

HEDVIKA: No, už se mi nechtělo být venku. A dobře jsem udělala, protože jsem dole někoho potkala.

HJALMAR: Asi tuhletu paní Sørbyovou.

HEDVIKA: Ano.

HJALMAR: *(chodí sem tam)* No, doufám, žeš ji viděla naposled.

(Ticho. Hedvika se úzkostlivě dívá z jednoho na druhého, jako by chtěla vyzkoumat, co to tam panuje za náladu.)

HEDVIKA: *(se přiblíží; mazlivě)* Tati.

HJALMAR: No – co je, Hedvi?

HEDVIKA: Paní Sørbyová i něco přinesla.

HJALMAR: *(se zastaví)* Tobě?

HEDVIKA: Ano. Je to něco na zítřek.

GINA: Na ten den ti Berta vždycky nějakou maličkost přinese.

HJALMAR: Co je to?

HEDVIKA: Ne, to ti teď neřeknu, protože mi to máma zítra ráno přinese, až se vzbudím.

HJALMAR: Zas nějaké techtle, co se přede mnou mají utajit!

HEDVIKA: *(honem)* Nene, klidně se na to podívej. Je to takový velký dopis. *(Vyloví dopis z kapsy kabátu.)*

HJALMAR: Ještě i dopis?

HEDVIKA: No, vlastně jenom dopis. To další asi přijde později. Ale představ si – dopis! Já jsem v životě ještě žádný dopis nedostala. A je na tom napsáno „slečna“. *(Čte.)* „Slečna Hedvika Ekdalová“. Představ si – to jsem já.

HJALMAR: Ukaž ten dopis.

HEDVIKA: *(mu ho podá)* Vidíš?

HJALMAR: To je písmo továrníka Werleho.

GINA: Víš to určitě?

HJALMAR: Tak se podívej.

GINA: Prosím tě, copak já se v takových věcech vyznám?

HJALMAR: Hedvi, můžu ten dopis otevřít – a přečíst si ho?
HEDVIKA: Můžeš, kdy chceš.
GINA: Ale ne, teď večer ne, vždyť to má být až na ráno.
HEDVIKA: *(tiše)* Ale nech ho, ať si to přečte! Určitě je tam něco příjemného; táta bude mít radost; a zase tady bude veselo.
HJALMAR: Tak to můžu otevřít?
HEDVIKA: Ano, buď tak hodný, tati. To bude legrace, dozvíme se, co v tom je.
HJALMAR: Dobře. *(Otevře dopis, vytáhne papír, přečte si text, zdá se, že je zmaten.)*
Co to má být –?
GINA: Tak co tam je?
HEDVIKA: No, tati – tak nám to pověz!
HJALMAR: Ticho buďte. *(Přečte si dopis ještě jednou; zbledne, ale ovládá se.)* Je to darovací listina, Hedviko.
HEDVIKA: Vážně? A co dostanu?
HJALMAR: Přečti si to sama.
(Hedvika jde ke stolu a chvíli čte ve světle lampy.)
(Polohlasem, zatíná pěsti.) Ty oči! Ty oči! – a teď ten dopis!
HEDVIKA: *(přestane číst)* Ale já myslím, že to snad má dostat děda.
HJALMAR: *(vezme jí dopis z ruky)* Ty Gino – chápeš to?
GINA: Ale já přece vůbec ničemu nerozumím; jen to řekni ty.
HJALMAR: Pan továrník Werle píše Hedvice, že se její starý dědeček už nemusí namáhat s opisováním a že si teď může každý měsíc v kanceláři vyzvednout tisíc korun –
GREGERS: Cha!
HEDVIKA: Tisíc korun, mami! Já to četla!
GINA: To na tom bude děda dobře.
HJALMAR: – tisíc korun, dokud je bude potřebovat – a to samozřejmě znamená, dokud nezavře oči.
GINA: Tak aspoň je zaopatřenej, chudák jeden.
HJALMAR: Ale teď to přijde. To už jsi asi nečetla, Hedvi. Potom přejde tento dar na tebe.
HEDVIKA: Na mě! Takových peněz?
HJALMAR: Tato částka se ti zajišťuje na celý život, píše. Slyšíš, Gino?
GINA: Abych neslyšela.

HEDVIKA: Představ si – takových peněz budu mít! – *(Třese jím.)* Tati, tati, to nemáš vůbec radost?

HJALMAR: *(se jí vyvlékne)* Radost! *(Přechází.)* To jsou vyhlídky – to jsou tedy perspektivy. Tak tedy Hedvika – to ji tak štědře obdaroval!

GINA: No, vždyť taky Hedvika má zejtra narozeniny –

HEDVIKA: Vždyť to stejně všechno dostaneš ty, tati! Víš přece, že ty peníze dám vždycky tobě a mámě.

HJALMAR: Mámě, jistě. Tady to máme!

GREGERS: Hjalmar, tohle je na tebe nastražená past.

HJALMAR: Myslíš, že je to zase past?

GREGERS: Když tady dneska byl, řekl: Hjalmar Ekdal není takový muž, jak si namlouvá.

HJALMAR: Já že nejsem muž –!

GREGERS: Uvidíš, říkal.

HJALMAR: Uvidíš, že se nechám podplatit –?

HEDVIKA: Ale mami, co to znamená?

GINA: Jdi, běž si svlíknout kabát.
(Hedvika, slzy na krajíčku, vyjde dveřmi do kuchyně.)

(IBSEN, Henrik. Divoká kachna. Překlad František Fröhlich. Praha: Divadelní ústav, 2006, s. 431 – 433.)